

Sygn. akt II K 195/16

1 Ds 1070/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Dorożyński

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Kot

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 26 października 2016 roku i 25 listopada 2016 roku sprawy:

Ł. K. (K.) s. B. i E. z domu M., ur. (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 grudnia 2015 roku w P., woj. (...) kierował umyślnie w ruchu lądowym samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości (wyniki badania I-0,95 mg/l, II - 0,91 mg/l, III - 0,84 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu),

- to jest o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk;

I. oskarżonego **Ł. K.** uznaje za winnego dokonania czynu opisanego w części wstępnej wyroku, który to czyn stanowi przestępstwo z art. 178a § 1 kk i za to z mocy art. 178a § 1 kk w związku z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w ilości 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego **Ł. K.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, objętych kategorią B prawa jazdy, na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego **Ł. K.** do zwrotu prawa jazdy do starostwa powiatowego;

IV. na podstawie art. 43a §2 kk orzeka od oskarżonego **Ł. K.** świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych;

V. na podstawie art. 627 kpk oraz art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego **Ł. K.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty oraz obciąża go wydatkami w kwocie 160 (sto sześćdziesiąt) złotych poniesionymi w toku postępowania przez Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 195/16

UZASADNIENIE

Związłe wskazanie udowodnionych faktów oraz dowodów, na których się oparto:

W dniu 22 grudnia 2015 roku **Ł. K.** zamieszkiwał w ze swoją partnerką życiową w miejscowości D.. Tego dnia spożywał alkohol w postaci wódki i piwa. / dowód: wyjaśnienia oskarżonego **Ł. K.** k. 101v-102 akt/

Ł. K. w tamtym czasie pozostawał nadal w związku małżeńskim z **M. K.** (1), która mieszkała z dziećmi w P. przy ulicy (...). / dowód: zeznania świadka **M. K.** (1) k. 46v, zeznania świadka **K. K.** k. 73v, wyjaśnienia oskarżonego **Ł. K.** k. 101v-102 akt/

Po godzinie 16. Ł. K. zaczął telefonować do M. K. (1) z różnymi zapytaniami czy może przyjechać do niej na alkohol, czy pożyczycy mu pieniądze na "zapitkę". W końcu zapowiedział, że przyjedzie odwiedzić dzieci, na co M. K. (1) się zgodziła. Około godziny 17:30 Ł. K. podjechał samochodem V. (...) nr rej. (...) w P. pod blok, w którym mieszka M. K. (1). Był sam, wysiadł, zamknął samochód i poszedł do mieszkania na górę. W rozmowie z domownikami niczego nie mówił, że z kimś przyjechał i ta osoba na niego czeka. W mieszkaniu tym Ł. K. nie spożywał alkoholu, ale wyczuwalna była od niego woń alkoholu. W związku z tym, że Ł. K. miał ze sobą pistolet, który jak się okazało potem był bronią gazową, M. K. (1) przestraszyła się tego. W efekcie jej sąsiadka, która też tam była K. S. telefonicznie powiadomiła Policję. / dowód: zeznania świadków M. K. (1) k. 103-103v, 46v-47, 61v, R. B. k. 104v, 49v-50, K. S. k. 106-106v, 55v-56, 65v akt/

Po przybyciu patrolu policyjnego do mieszkania M. K. (1) poinformowała policjantów, że Ł. K. przyjechał do niej samochodem. Ł. K. wydał pistolet policjantom, a następnie został przez nich zabrany na Komisariat Policji. W trakcie czynności przeszukania Ł. K. znaleziono przy nim kluczyk od samochodu. Wcześniej przeprowadzono na Komisariacie Policji badanie trzeźwości urządzeniem typu Alkometr A 2.0. Badanie Ł. K. o godzinie 18:06 wykazało 0,95 mg/l, o godzinie 18:35 wykazało 0,91 mg/l a o godzinie 19:05 wykazało 0,84 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. / dowód: zeznania świadka M. K. (1) k. 103v, K. K. k. 107v-108, 73v, M. K. (2) k. 111v, protokół badania trzeźwości k. 3, protokół przeszukania osoby k. 4-6 akt/

Ł. K. ma wykształcenie zawodowe- mechanik samochodowy. Prowadzi działalność gospodarczą, polegającą na świadczeniu usług jako kierowca w transporcie międzynarodowym. Zarabia 3500-5000 złotych. Obecnie po rozwodzie. Ma sześćcioro dzieci niepełnoletnich. Z obecnego nieformalnego związku ma najmłodsze dziecko. Na pozostałe dzieci płaci alimenty w kwocie 2000 złotych. Jest współwłaścicielem samochodu O. (...). Był karny za groźby karalne, za przestępstwo z art. 270§ 1 kk oraz za wykroczenia drogowe mandatami za przekroczenie prędkości. Nie był leczony psychiatrycznie. / dane osobowe k. 101v, karta karna k. 97 akt/

Wskazanie dowodów, którym nie dano wiary:

Nie dano wiary wyjaśnieniom oskarżonego Ł. K., że w dniu 22 grudnia 2015 roku z miejsca zamieszkania w miejscowości D. do P. pod blok M. K. (1) przywiózł go nieznanemu mu chłopak, którego poznał tego dnia pod sklepem, i który to zgodził się zwieźć oskarżonego jego samochodem za 30 złotych do P.. To tłumaczenie oskarżonego jest całkowicie nieprzekonujące i pozostaje w sprzeczności ze zgodnymi zeznaniami świadków M. K. (1), R. B. i K. S.. Świadczyli oni naocznie obserwowali sytuację, kiedy to oskarżony podjechał samochodem V. (...) pod blok M. K. (1) na ulicy (...) w P.. Świadczyli oni naocznie obserwowali to przez okna mieszkania M. K. (1). Oskarżony wcześniej telefonował do M. K. (1), że przyjedzie do niej i dlatego osoby te czekały na tę okoliczność. Zeznania tych osób są tu konsekwentne w toku całego postępowania, spójne i zasługiwały na wiarę. Wskazali oni jednoznacznie, że to oskarżony wysiadł z samochodu od strony kierowcy i go zamykał. Nikogo więcej tam nie widzieli. W tej kwestii są oni zgodni. Oczywiście w treści ich całych zeznań występują pewne różnice co do szczegółów opisu zdarzenia, natomiast nie co do kwestii głównej, to jest kto wówczas przyjechał samochodem. Potwierdzeniem tego są też inne zeznania tych osób. Mianowicie zeznali oni, że w mieszkaniu oskarżony niczego nie wspominał, że z kimś przyjechał i ta osoba na niego czeka w samochodzie. Nie podawał tej okoliczności na wytłumaczenie, że jego wizyta będzie krótka i że się śpieszy. Bez wątpliwości, gdyby obca osoba wyświadczyła oskarżonemu przysługę, to z pewnością nie na tej zasadzie, że będzie czekać w samochodzie przez czas nieokreślony. Nie było też powodu, aby oskarżony zamykał samochód, gdyby w nim pozostał kierowca. W trakcie przeszukania oskarżonego na Komisariacie Policji w P. ujawniono przy nim kluczyk od samochodu, co też potwierdza, że ten samochód był przez niego użytkowany tego dnia oraz że go zamykał. Treść zeznań świadka M. K. (1) ma potwierdzenie też w zeznaniach świadka K. K., funkcjonariusza Policji, który przybył tego dnia na interwencję. Z zeznań mianowicie M. K. (1) wynika, że po przybyciu policjantów od razu powiedziała im, że Ł. K. przyjechał do niej samochodem. Potwierdza to właśnie wskazany świadek K. K.. Drugi z funkcjonariuszy Policji M. K. (2) nie pamiętał już od kogo otrzymali konkretnie informację o kierowaniu przez Ł. K. samochodem, ale fakt uzyskania takiej informacji również potwierdził. Brak jest zatem podstaw do uznania, że fakt kierowania przez oskarżonego samochodem tego dnia w drodze do P. jest tylko zwykłym pomówieniem M. K. (1), która chce się zemścić na oskarżonym, jak to on utrzymuje. Fakt kierowania samochodem przez oskarżonego został podany przez M. K.

(1) od razu na miejscu interwencji Policji a nie dopiero po jakimś czasie. Jak już wzmiankowano w treści zeznań świadków M. K. (1) i jej konkubenta R. B. zachodzi rozbieżność co do tego czy oskarżony po wyjściu z samochodu zamknął go przy użyciu pilota, czy też włożył klucz do zamka, ale ta niespójność nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy oraz oceny wiarygodności tych świadków w kwestii faktu głównego, mianowicie tego, że to Ł. K. przyjechał tym samochodem i to on był jego kierowcą. Nie jest bowiem wykluczone, że jeden ze świadków tego szczegółu nie zapamiętał, w szczególności wskazać należy, że są tu mniej wiarygodne zeznania świadka R. B., gdyż również świadek K. S. wskazała, że widziała, kiedy oskarżony zamykał samochód, że zapaliły się światła k. 106v, co świadczy o tym, że zamknięcie nastąpiło przy użyciu urządzenia elektronicznego tzw. pilota. Zeznania więc świadków M. K. (1) i K. S. są tu zgodne. Na mniejszą wiarygodność zeznań świadka R. B. wskazuje także inna okoliczność. Mianowicie świadek ten podał błędnie, że widział, jak w mieszkaniu Ł. K. oddawał kluczyki od samochodu policjantom. Świadcowie K. K. i M. K. (2) tej okoliczności nie potwierdzili, natomiast bezsprzeczne z protokołu przeszukania osoby Ł. K. wynika, że dopiero na Komisariacie Policji odebrano oskarżonemu te kluczyki. Brak wiarygodność zeznań świadka R. B. w omawianych kwestiach w niczym jednak nie podważa wiarygodności zeznań świadków M. K. (1) i K. S., natomiast w kwestii osoby kierującej pojazdem zeznania tych trojga świadków są w pełni zgodne i w tym zakresie zasługiwały na wiarę. Brak wiarygodności wyjaśnień oskarżonego co do kwestii kierowania samochodem V. (...) w dniu 22 grudnia 2015 roku wynika też z jego własnych działań podjętych celem wprowadzenia w błąd organów ścigania w tej sprawie. Mianowicie na początku utrzymywał kategorycznie, że tą osobą, która go przywiozła do P. była D. W.. Namawiał on mianowicie D. W. oraz jej partnera S. M. do potwierdzenia tej nieprawdziwej wersji. Początkowo wskazane osoby potwierdzały w zeznaniach wersję oskarżonego, ale w kolejnych zeznaniach po ujawnieniu zestawień połączeń telefonicznych świadkowie ci potwierdzili, że podana przez nich wersja jest nieprawdziwa a do jej podania nakłonił ich oskarżony. Na rozprawie świadkowie D. W. i S. M. potwierdzili, że D. W. wówczas nie jechała z oskarżonym do P. oraz fakt nakłaniania ich przez oskarżonego do potwierdzenia tej nieprawdziwej okoliczności. Oskarżony natomiast po zmianie zeznań przez tych świadków zmienił swą linię obrony podając jako kierującego samochodem nieznanego mu chłopaka. Zmienność wyjaśnień oskarżonego w oczywisty sposób podważa wiarygodność jego relacji i w żadnej mierze nie można było dać mu wiary. Wskazać zaś należy, że jak wynika z zeznań świadków M. K. (1) i K. S. oskarżony nadal próbował przed rozprawą wpływać na zmianę zeznań tych świadków, w szczególności M. K. (1) poprzez obietnicę spłaty należnych alimentów.

Dokonane ustalenia uzasadniają przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a§ 1 kk albowiem kierował samochodem osobowym –pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym- w P., będąc w stanie nietrzeźwości 0,95 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Ustawowy próg tego stanu zgodnie z art. 115 § 16 pkt 2 kk stanowią stężenia przekraczające 0,25 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Działal on umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Wiedział, że spożywał alkohol a wysoki poziom stanu nietrzeźwości dawał mu się odczuć jednoznacznie. Wiedział więc w jakim stanie się znajduje i podjął kierunkowe działania, aby jednak prowadzić swój samochód na drodze publicznej, chciał więc popełnić omawiane przestępstwo a nie tylko z taką okolicznością się godził.

Wymierzona kary i środki karne są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Przestępstwo z art. 178a§ 1 kk jest zagrożone alternatywnie karami grzywny, ograniczenia wolności oraz pozbawienia wolności do lat 2. Oskarżony nie był dotychczas karany za podobne przestępstwo, dlatego wystarczające było orzeczenie samoistnej kary grzywny. Natomiast wysokość tej kary musiała uwzględnić szereg okoliczności obciążających jak ponad trzykrotne przekroczenie progu stanu nietrzeźwości, wcześniejszą karalność oskarżonego za przestępstwa z art. 190§ 1 kk i art. 270§ 1 kk oraz karalność za wykroczenia drogowe przekroczenia prędkości. Przy ustaleniu natomiast wysokość jednej stawki dziennej wzięto pod uwagę trudną sytuację materialną i osobistą oskarżonego, który ma na utrzymaniu partnerkę oraz sześcioro dzieci. Dlatego wysokość jednej stawki ustalono na minimalnym poziomie 10 złotych.

Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec sprawców przestępstwa z art. 178a§ 1 kk jest na podstawie art. 42§ 2 kk obowiązkowe w wymiarze od 3 lat do lat 15. Orzeczono tu zakaz minimalny odniesiony do pojazdów, objętych uprawnieniami B prawa jazdy, gdyż jest to wymiar dolegliwy a oskarżony nie był dotychczas

karany za przestępstwa w komunikacji. Oskarżonemu nie zatrzymano prawa jazdy a zatem na podstawie art. 43§ 3 kk zobowiązano go do zwrotu tego dokumentu do starostwa powiatowego.

Również na podstawie art. 43a§ 2 kk orzeczenie świadczenia pieniężnego jest obligatoryjne w przypadku skazania za przestępstwo z art. 178a§ 1 kk od kwoty minimalnej 5 000 złotych.

Oskarżony jest osobą posiadającą obecnie stały dochód i dlatego zsządono od niego zwrot kosztów sądowych na zasadzie art. 627 kpk.